

VOKSEN- OG EFTERUDDANNELSE 8. juli 2020

DEBATINDLÆG

Skrevet af

Mie Dalskov Pihl

Chef for registeranalyse

Vi hjælper ikke ufaglærte ved at lade dem sejle deres egen sø

Det er et kortsigtet og uholdbart perspektiv kun at ville fokusere på at få ufaglærte hurtigt i job igen. Det svarer til at tisse i bukserne for at holde varmen, skriver Mie Dalskov Pihl i et svar til Ole P. Kristensen i Berlingske.

Kontakt

Kommunikationschef

Jesper Kirkbak

📞 50 73 71 34

✉️ jk@ae.dk

I [avisen 6. juli](#) må man forstå på Ole P. Kristensen (OPK), dr.scient.pol og medlem af CEPOS' centerråd, at det er en dårlig ide at tilbyde ledige ufaglærte opkvalificering på 110 % af dagpengene. I stedet er den bedste hjælp "at få dem i arbejde".

Problemet er, at OPK helt overser den strukturelle udvikling på arbejdsmarkedet. Der bliver stadig mindre efterspørgsel efter ufaglærte. Fremtiden stiller store krav til kompetencer i arbejdsstyrken, og derfor er der behov for, at flere ufaglærte bliver faglærte.

Samtidig ved vi, at [økonomiske kriser sætter turbo på netop afviklingen af ufaglærte job](#). Hvis ikke vi får den store gruppe af ufaglærte danskere med på uddannelsesvognen, så står de tilbage på perronen – uden for arbejdsfællesskabet og på overførselsindkomst – mens automatiseringen og globaliseringen suser forbi dem. Det er uholdbart.

Det er et kortsigtet og uholdbart perspektiv kun at ville fokusere på at få ufaglærte hurtigt i job igen. Det svarer til at tisse i bukserne for at holde varmen. Det virker rart i øjeblikket, men på et tidspunkt hører den rare følelse op. Der bliver færre og færre ufaglærte job, hvorfor det kun bliver sværere for ufaglærte at få fodfæste på arbejdsmarkedet. Det er derfor en meget kortsigtet løsning at "få dem i arbejde", for det giver ikke ufaglærte bedre kort på hånden på lang sigt.

OPK skriver desuden, at uddannelses tilbud til ledige "ikke virker i praksis". De ufaglærte kan nemlig både mangle motivation og evner, skriver han, eller også har de dårlige erfaringer fra deres egen skoletid. Der er ganske rigtigt flere barrierer for, at flere ufaglærte bliver opkvalificeret. Men løsningen er ikke at give op på de ufaglærtes vegne. Løsningen er at nedbryde de barrierer, der er.

En barriere er ifølge [EVA](#), at mange ikke selv ser behovet for at efteruddanne sig, f.eks. fordi de oplever høj jobsikkerhed. En jobsikkerhed, som mange har oplevet at miste under krisen. Derfor kunne man forvente, at coronakrisen får flere til at indse behovet for efteruddannelse og dermed også styrke motivationen.

En anden barriere er ifølge [DEA](#), at der har været for travlt i virksomhederne til efteruddannelse, og hvis ikke tiden til efteruddannelse skulle være der nu, hvor virksomhederne ikke har brug for arbejdskraften, hvornår skulle det så være?

Jeg siger ikke, det er en nem opgave, men det er en nødvendig opgave at løse. Det handler om at investere i de ufaglærte, og om at politikere, arbejdsmarkedets parter og uddannelsesinstitutioner sammen får brækket barriererne ned.

For det er generelt en god investering, når ufaglærte bliver faglærte. Både for den enkelte, der får en større livsindkomst, men også for samfundet: Vores beregninger viser, at hvis vi løfter 2.000 ufaglærte om året til faglært niveau, vil det fem år efter løftet give overskud og på sigt forbedre den offentlige saldo.

Det er oplagt at bruge krisen som anledning til at løfte flere ufaglærte til faglært niveau, og regeringens brede opkvalificeringsaftale er et godt skridt på vejen.

Bragt i Berlingke 8. juli 2020